

Köszöntelek Benneteket Nagyböjt 1. vasárnapjának estéjén: **Békesség veletek!**

A liturgia színpadán nemrég még az **Advent** és Karácsony szerepelt, de máris elröppent, és itt van a **Nagyböjt** és érkezik a Húsvét. Az Advent egy gyermekségtörténet volt, a Nagyböjt egy felnőttégtörténet. A gyermek Jézus volt, a felnőtt Jézus lett.

Újságok kérdezték régen „**Ki neked Jézus?**”. Én is ezt kérdeztem magamtól (kicsit házifeladatként is), meg aztán csak úgy. Ki nekem Jézus? Az internetet böngészve megtaláltam a választ. Nem én találtam ki, csak egy szomszéd volt az, Nagyoroszi szomszédságából, a horpácsi kastélyból: **Mikszáth Kálmánnak** hívták. Övé az érdem és az ő válasza most már az enyém is, mely így hangzik: „**Jézus az én ismerősöm!**”

Most köszönetet kellene mondanom, de előbb **bánni kell a bűneimet** és hogy a válaszra magamtól nem jöttem rá... Szeressen minket a mindent adó Isten, bocsássa meg bűneinket és vezessen minket tovább az én, és a mi Ismerősünk Útján.

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenem, Rólad nem tudom, hogy Te milyen vagy, de Róla tudom hogyan gondolkodott, mit csinált és magamban még az arcát is látom. És nem az tölt el megnyugvással, hogy ő az Uram, Istenem, hanem az, hogy ő az Ismerősöm. És még az, hogy ő mindnyájunk Ismerőse. Köszönöm Neked Istenem, aki élsz és szeretsz...

Evangelium (Mt 4,1-11)

Gyerekként nagyon szerettem a **meséket**. Nagyapám mellé bebújtam az ágyba, a nagy dunyha alá, és nagy izgalommal füleltem nagyapám rémtörténeteit. A vége mindig jó volt. Boldog voltam.

Az Adventet és Karácsonyt is nagyon szerettem. Csak a **Nagyböjt** nem tetszett, amikor az Esperes úr Nagypénteken azt kiáltotta a fejünk felett, hogy Jézus meghalt, és ti is meg fogtok halni!

Nagyböjt 1. vasárnapjának estéjén mit kiáltsak én itt?!

1) A mese

Tudjátok, hogy nagyon haragszom azokra, akik a szentírást szó szerint értelmezik ott, ahol **mítosz** van vagy **mese**. Még jobban azokra, akik nem szó szerint veszik azt, ahol nem mítosz és nem mese van, hanem valódi élet és igazság. Nyiri Tamás mondta a dogmatikaórán, hogy ha tudom mi a mese és mi a mondanivaló, akkor tudom az igazságot. És nyugodtam mondhatom a mesét.

Ha a **gyermekségtörténetről** tudom mi a mese és mi a valóság, akkor nyugodtam betlehemezhetek. Csodaszép mese, ha angyalok lebegnek és énekelnek az égen, ha királyok jönnek napkeletről, sőt még izgalmas is a gonosz király elől az Egyiptomba menekülés.

A **felnőttségtörténetben** nemcsak a Jézust kísértő ördög zavar, ezt még élvezem is, hanem a főpapok és írástudók és Heródes meg a Poncius Pilátus és az akasztás. Hiába jön a hepiend: az üres sír és a jelenések, a felnőttégtörténet nem kedvemre való.

Pedig tudhatnám, hogy amint a gyermekségtörténet népmese, a felnőttégtörténet is népmese. Ahol az öreg Királynak van három fia, akik mind a hárman meg akarják váltani a világot. Az egyik fia a **főpap**, a másik a **császár**, és a harmadik, a legkisebb fiú, az **ács**.

2) Az Ismerősöm

Tudom, miért vagyok belesve a 2000 évvel ezelőtti Ismerősömbé, mert ő lett az ember, a felnőtt **ember mintája** minden kor számára: a múlt, a jelen és a jövő számára is. Ő az a hős, aki élni tanít minden embert, mert minden ember ismerőse és barátja.

Csak hogy kimentem én is, nem is egyszer a **pusztába** lelkigyakorlatozni. Az Ismerősömtől megtanultam pontosan, hogy mit nem kell tenni, és még azt is, hogy mit kell nagyon tenni. Aztán jött az **ördög**. Sajnos nem volt szarva, farka, förtelmes pofája, hanem nagyon intelligens volt. Persze, mert én voltam az. Én tudtam meggyőzni magam, hogy jobb venni, mint adni; jobb uralkodni, mint szolgálni; jobb ütni, mint felpofoztatni magam. Ki az a bolond, aki erről nincs meggyőződve? Nem elméletileg, hanem a gyakorlatban.

Szívesen kilépnék a bűvös meséből, mert ugyan a **népmesékben** a legkisebb gyerek a **hős**, aki legyőz minden akadályt, még a hétfejű sárkányt is, el is nyeri a királykisasszony kezét, még három gyermeke is születik, és elnyeri az öreg király Országát, de azt nekem kell megtapasztalnom, hogy egyre másra elbukom. Kudarok, lelkiismeretfurdalások nélkül jobb lenne az egész. És még az sem biztos, hogy a vége hepiend lesz!

3) Bűnös

Van egy felfedezésem. Arra jöttem rá, hogy az én Ismerősöm nem igazán szent, hanem **bűnös** is. De nagyon becsületes fickó.

Nem csak **Máté** barátjának árulta el, hogy bizony őt megkísértette az ördög a **kenyérrel**, a **hókuszpókusszal** és a **királlyal** még ott kinn a pusztában, mégpedig az életterve kigondolása közben. De valahogy egy másik riporterhez, **Lukácshoz** is eljutott egy még súlyosabb hír, mely így hangzik: „*Mikor ezek a kísértések mind véget értek, egy időre elhagyta őt az ördög*” (Lk 4, 13). Szóval „**egy időre!**”

Ezzel egybecseng, hogy amikor az Ismerősöm imádkozni tanította a barátait, vagyis hogy miről beszéljenek az ÖregApjukkal, akkor azt oda tette a kérések végére, hogy „*és ne engedd, hogy kísértésbe essünk!*” (Mt 6,13). Mert hát a legkisebb fiú is meg-megbotlott, el-elbukott, és nem csak a keresztgerenda alatt.

Csak röviden utalok most rá, hogy pl. az első bűvészkedését állítólag az **itallal** kezdte. Vagyishogy nem a sziklát változtatta kenyérré, hanem a vizet borocskává. A rossz nyelvek szerint „**falánk és borissza ember**” volt az Ismerősöm. (Tudom, hogy ez rágalom!)

De azért a **kenyérgond** az ő gondja is volt. Annyit prédikált a hegyen és mezőn, hogy ő is megéhezett, és még ki tudja, hogy miért is csinálta, hogy tömeges kenyércsodát produkált, nem is egyszer. (Jóhiszeműen magyaráznám úgy, hogy az éhes embereket akarta etetni a saját félretett kenyereiből, és eszébe se jutott, hogy király szeretne lenni!). Az utolsó percben azért észbe is kapott, és elmenekült a királycsinálók elől.

De hát a „**trón és az oltár**” is megkísértette már 2000 évvel ezelőtt is az Ismerősömet. Az a bizonyos **virágvasárnapi** tüntetés az bizony politikai tüntetés volt. Dávid király módra számárháton, Dávid király fiaként vonult be a barátaival és a tömeggel a fővárosba. Már-már két legyet is fogott volna egy csapásra, mert a **templomba** vonult és kipakolta onnan a főpap bankárjait és kereskedőit. Aztán csak egy szavába került volna kihúzni a **véres kardot**, és kezébe kaparintani a főpapi hatalmat és a nemzeti királyi trónt. Mindezt egy diktatúra idején, a római császár helytartója jelenlétében. Jó terv! Nem semmi, kedves Ismerős!

Terve lehetett, mert állítólag beszélt is arról, hogy a barátai fegyverkezzenek fel, „*adják el ruhájukat és vegyenek kardot*” (Lk 22,37). És bizony a templomcsarnokban talán nem csak a borjak és marhák miatt font kötélből **ostort!** Én ki tudom magyarázni mindezt, és biztos vagyok benne, hogy csak kísértés volt. De nagy kísértés, amit az utolsó pillanatban le tudott győzni. A letartóztatáskor pedig már igazán kitett magáért, amikor leszerelte a kardot rántó Pétert: „*Tedd hüvelyébe a kardodat!*” (Mt 26, 52).

Sorolhatnám még az én Ismerősöm gyengeségeit, baklövéseit, bűneit (?). Jól is esik, megvallom. Mert mind arról szól, hogy a **kenyér-gond**, a **vallás** és **politika** kísértései neki sem voltak könnyű csábítások. De sajnós a mindennapi kísértések sem, a **testvéri szeretet** és az **ellenségszeretet** vonalán. „*Meddig tűrjelek titeket!*” (Mt 17,27) – fordult a barátai ellen. „*Takarodj sátán!*” (Mt 16,23) – fordult az utódja ellen. A *nyolcszoros jajt* (Mt. 23, 1-33) pedig a főpapok ellen, hogy Heródes király *lerókázását* (Lk 13, 32) már ne is említsem.

Mindennapi szinten kicsiben, de nagyban is megnyugtat, ha én is elcsábulok az eszmények vonalán és a testvéri szeretet terén, hát még az ellenségeim láttán! De nagyon jó, hogy nem volt még ő sem tökéletes. Ezért is lehetett és lehet ma is a bűnösök barátja, és az én Ismerősöm, és a Tiétek is!

--- Végül is mi lesz a **Nagybőjt**tel? Nem csak a gyermekségtörténettel, de a felnőttégtörténettel kapcsolatban is megtörténhet még, hogy nemcsak az **Adventet** szeretem nagyon, hanem a **Nagybőjtöt** is elfogadom. Az én **Ismerősöm** kedvéért!

[Kovács László elmélkedése
elhangzott 2020. március 1-jén a Bokorportán.]